

„Алени устнички“.

Приказка.

I.

Далече-далече отъ насъ, тамъ, дѣто никога не хваща зима и цѣла година цѣвятъ шарени цвѣтове, прилични на пеперудки, простирала се на морския брѣгъ чудна страна. Тукъ всичко било прѣкрасно: и сладкъ ароматенъ въздухъ, и стройни палми съ пжпки, колко едри орѣхи, и безкрайно море, което се блъскало въ брѣга и оставяло върху пѣсѣка бѣлоснѣжна пѣна. Съ една дума, всичко тукъ било хубаво, освѣнъ едно: въ тази страна, дѣто хората не сѣли жито, ами яли вкусни плодове направо отъ дърветата, управлявалъ зълъ царь.

Тоя царь ималъ красива и добра дъщеря. Викали я царкиня „Алени устнички“. Викали я така, види се, защото имала мѣнички тъмночервени устнички, които били способни да изричатъ само добри, мили думи, на каквито човѣкъ не може да се наслуша.

II.

По едно врѣме въ тази страна налетѣла бѣда: небето се покрило съ черни облаци, по морето се надигнали бѣли, пѣнливи вълни, рукналъ дъждъ изъ вѣдро и буря се понесла по цѣлата страна. Утихнала